

A Gizenga vezette Lumumba-kormány Kongó felét ellenőrzése alatt tartja

Leopoldville (MTI) Nyugati híradások szerint a Kongói Köztársaság kormányának vezetői a Kongó felét ellenőrzése alatt tartja. Az egyebeként Kaszavubu mellett állásfoglaló Courrier d'Afrique című leopoldvillei francia nyelvű lap keddi vezércikkében azt írja, hogy Kongó hat tartomány közül most már csak a leopoldvillei és az egyenlői tartomány engedelmeskedik Leopoldville utasításainak.

A lap szerint Kaszai tartomány déli részét „csak egy cernaszál fűzi” Kaszavubéhoz, a tartomány északi része viszont „teljes mértékben Kaszavubu ellenes”.

A Reuter-iroda jelenti, hogy mintegy hatszáz Lumumbához hű katonára kedden megközelítette a Katanga Karmina volt belga tábornokot.

Lumumba-kormány csaknem Kongó felét ellenőrzése alatt tartja.

Az egyebeként Kaszavubu mellett állásfoglaló Courrier d'Afrique című leopoldvillei francia nyelvű lap keddi vezércikkében azt írja, hogy Kongó hat tartomány közül most már csak a leopoldvillei és az egyenlői tartomány engedelmeskedik Leopoldville utasításainak.

A lap szerint Kaszai tartomány déli részét „csak egy cernaszál fűzi” Kaszavubéhoz, a tartomány északi része viszont „teljes mértékben Kaszavubu ellenes”.

A Reuter-iroda jelenti, hogy mintegy hatszáz Lumumbához hű katonára kedden megközelítette a Katanga Karmina volt belga tábornokot.

maszpontot. A DPA ENSZ-körökből úgy értesült, hogy újabb Lumumba-eszkatok vannak úton Észak-Katanga, ahol Luulaba néven külön tartomány alakult.

Ilungának a központi Lumumba-kormány volt igazságügyi miniszternek vezetésével.

A Borba keddi száma közli Lumumbának, a törvényes kongói kormány miniszterelnökének a Thysvillei börtönből kicsempészett levelet. Lumumba Dayalhoz, az ENSZ kongói megbízottjához intézte levelet, amelyben megírja, milyen embertelen bánásmódot tapasztalnak rabtartói.

A törvényes kormány miniszterelnöke leveleiben kérte, tájékoztassák helyzetéről az ENSZ Bizottságát.

RITKA FÁK

A Szovjetunió távolkeleti vidékein több ritka és értékes fajta él. Ilyen például a tengerparti vidéken az úgynevezett „Schmidt-nyírfa”, amely külsőre szinte semmiben sem különbözik a közönséges nyírfaétól. A „Schmidt-nyírfa” azonban annyira kemény, hogy szilárdságát tekintve még a vassal is felbontja a versenyt. A golyó nem fogja és 2-3 csapás után a legélesebb fészét is kicsorbítja. Érdemes, hogy ez a fa rendkívül szilárd.

Csalódás

Csalódní rossz dolog, főleg akkor rossz, ha valaki feltétele nélkül egyetértő eszméitársnak véli a másikat és a végén kiderül, hogy nem azonosok az eszméik. Valahogy így járt az Oszlóborsygye című jugoszláv lap tudósítója és talán nem csupán ő. Az újság munkatársa megkérdezte a Jugoszláviában tartózkodó guineai elnököt, Sekou Tourét, hogy mi a véleménye az el nem kötelezett (tehát, ahogy a jugoszláv revizionista vezetők értelmezik „a tömbökhöz nem tartozó, azok felett álló”) országok helyzetéről? És hogyan vélekedik a nemzetközi helyzet enyhítéséről, az országok kapcsolataiban meghonosodó új elvekről és formákról folytatott küzdelemben ezen országok elért eredményeiről? (A tudósító nyilvánvalóan túlbiztosítja az el nem kötelezett országoknak a nemzetközi politikában betöltött szerepét. No de nem baj...)

Sekou Touré egy bátor kis nép hű, méltó képviselője, okos politikus. A guineai köztársaság elnöke. Jól megtanulta, hogy a gyarmatosítók ellen folytatott élethosszig tartó harc során, amikor az igazság és a becstelenség gazsága, amikor a gyarmati elnyomók és a szabadságukért

küzdők vívják harcukat — ebben a helyzetben nem lehet semlegesnek lenni. A be nem avatkozás ebben a helyzetben az erősebb támogatást jelenti. És a gyarmati népek hányzót, de hányzót voltak a gyengébbek helyzetében! Sekou Touré erről beszélt:

„A nemzetközi együttműködés vagy az ezzel való szembefordulás szempontjából, a béktérít, küzdelem, vagy pedig az egyik országnak, egy másik országot fölötti uralma tekintetében nincs el nem kötelezett ország. Válaszolni kellett, vagyis el kell kötelezni magunkat.”

Világos, egyértelmű beszéd, s érdemes mégis tetszett a tudósítónak.

A jugoszláv lap tudósítója (és talán nemcsak ő...) bizonyosan más választ várt, de hát ilyenek az emberek... Ha tehát nekünk, ha nem, a tények befolyásoló hatására formálják véleményüket az emberek. S őrime a tények így hatnak. Sekou Touréra így...

Nem lenne haszontalan ezen elgondolkodni az Oszlóborsygye szerkesztőségében és talán máshol, másoknál is hasznára válna.

(t. l.)

Kambodzsa 14 hatalmi értekezletet javasol a laoszi kérdés megoldására

Washington (MTI). Kambodzsa washingtoni nagykövetsége hivatalosan bejelentette, kormányát levetelt intézett a kambodzsai fővárosba akkreditált különböző diplomáciai képviselőknek. A kambodzsai kormány 14 hatalmi értekezlet összehívását, javasolja Ázsia valamelyik semleges országában a laoszi kérdés megtárgyalására.

A kambodzsai kormány indítványozza, hogy az értekezleten ve-

gyenek részt az 1954-es genfi egyezmény aláírói: Franciaország, a Szovjetunió, a Vietnami Demokratikus Köztársaság, a Kínai Népköztársaság, Anglia, Kambodzsa és Laosz, továbbá a Laoszi Nemzetközi Ellenőrző Bizottság tagjai: India, Lengyelország és Kambodzsa, Laosz más szövetségesei: Thaiföld, Dél-Vietnam és Burma, valamint az Egyesült Államok. (Reuter)

AZ SZKP Központi Bizottságának plénuma folytatja munkáját

Moszkva (TASZSZ) Elsőnek Dmitrij Pojanszkij elvtárs, az OSZSZSZK Minisztertanácsának elnöke tartott beszámolót. Ezután Nikolaj Podgornij, az Ukrán Kommunista Párt Központi Bizottságának első titkára szólalt fel, majd Kunajev, Kazahsztán Kommunista Pártja Központi Bizottságának első titkára, Szokolov, szűzöld-határterület pártbizottságának első titkára és Kirill Mazurov, Belorusz Kommunista Pártja Központi Bizottságának első titkára tartott beszámolót.

szefesnek találja, hogy feleljenek az adókat. A takarékosági törvényjavaslathoz módosítást terjesztett elő, amely csupán formai változtatást követel a kormány eredeti elképzelésén.

A miniszterelnök közölte, hogy bizottság elé terjeszti a szocialisták módosító javaslatát, és kielétehető, hogy kész a „megbékéltetésre”.

Megfigyelők szerint Van Acker felszólalása és a miniszterelnök válasza egyes szocialista vezetők és a kormány közlekedésére vall. A közlekedés esetleg éppen olyan kompromisszum elértése érdekében történt, amelyet a sztráklók és a harcok szakszervezetei vezetői mostanáig visszautasítanak.

Az összefoglaló jelentések szerint a belga munkásság nagy tömegei tesznek tanúbizonyságot arról, hogy egyes vezetők megalkuvásra hajló magatartása ellenére készen állnak a harc folytatására, bár néhány helyen sztrádkra újra felvettek a munkát. Tüntetésekre került sor több városban. Antwerpenben tüntetők menete ember megsérült. Számos városban újabb letartóztatások történtek.

Belgiumi helyzetjelentés

Folyik a dolgozók harca és a megalkuvók kompromisszum-mánóvere

Brüsszel (MTI) Egyre több jelentés érkezik arról, hogy a Belga Szocialista Párt jobbszárnya kompromisszumot öhajlt az Eyskens-kormányval. Jean Luyten, a szocialista párt főtitkára kijelentette a Reuter tudósítójának, hogy a párt egyes vezetői már nem követelik az úgynevezett takarékosági törvényjavaslat teljes elvetését, noha a párt korábbi hivatalos álláspontja (a javaslat teljes elvetése) nem változott.

A belga képviselőház kedden délután összeült, hogy folytassa a takarékosági törvényjavaslat megvitatását. Az egész országban szembetűnően fokozódtak a kormány „biztonsági” intézkedései. Brüsszelben a parlament egész épületét körül fogja a rendőrség és katonaság.

A képviselőházban félgyűlési pad sorok előtt Eyskens miniszterelnök kijelentette, nem hajlandó visszavonni a takarékosági törvényjavaslatot.

Ezután Van Acker, volt miniszterelnök a szocialista párt nevében felszólította a kormányt, hogy kísérelje meg „tárgyalások útján rendezni a konfliktust”. Kijelentette, hogy az ország gazdasági helyzete „rossz”, s ezért „termé-

zak hiányát, tetemes összegeket fordíthatnának a szociális szükségletek kielégítésére, a városok és falvak rendezésére, a tudomány és kultúra fejlesztésére, a közlekedési rendszer bővítésére és tökéletesítésére.

Az Egyesült Államokban például társadalom- és közegészségügyre körülbelül egyhatedet, a közoktatásra pedig csupán 35-öd részét fordítják azon összegeknél, amelyek az idegen területeken levő támaszpontok fenntartására és a nukleáris töltetek céljait szolgáló eszközök gyártására költenek.

A különleges vizsgálatok adatai szerint az Egyesült Államokban 15 millió lakás nem felel meg az elemi követelményeknek. Hozzávetőleges adatok szerint az összes nyomortanyát meg lehetne szüntetni és az amerikai lakosságot kiűző lakásokhoz lehetne juttatni a legközelebbi nyúzó esztendő leforgása alatt, ha ezekre a célokra évente 14 milliárd dollárt fordítanának. Ne feledjük, hogy mindezek a számítások az Egyesült Államokra, a leggazdagabb kapitalista országra vonatkoznak.

Még nagyobb jelentősége lenne annak, ha a jelenleg fegyverkezésre költött összegeket a gazdaságilag elmaradott országok fejlesztésére fordítanák. Az ENSZ szakértőinek számításai szerint az említett országok normális iparfejlesztési tervének biztosításához évente további 14 milliárd dollárnyi összegre kellene befektetni gazdaságukba. Ez kevesebb, mint amit a NATO-országok a katonai támaszpontokra és a nukleáris töltetek céljait szolgáló eszközök gyártására költenek.

E nélfogva a jelenleg fegyverkezésre költött összegekből hozzá lehetne kezdeni a fejlett és az elmaradott országok közti őrési gazdasági szinkronizáció felfrissítéséhez. Ázsia, Afrika, Latin-Amerika országainak igazi harcot lehetne indítani a nyomor és elmaradottság, a betegség és irástudatlanság ellen. Ezzel roppant nagy lehetőségek nyílnának meg az egész emberiség előrelépésére.

A leszerelés gazdasági hatása

Felesleges bizonyítani, hogy az általános és teljes leszerelés programjának megvalósítása nemcsak a nukleáris háború borzalmaival szabdítaná meg a világot, hanem azt is lehetővé tenné, hogy a jelenleg a fegyverkezés feneketlen szakadékába szórt őrési összegeket az emberiség javára használják fel. Már a program első szakaszának megvalósítása jelentős gazdasági eredményre vezetne. Csupán néhány egyszerű számítást erre.

A nyugati sajtóban közzétett hivatalos adatok szerint 1959-ben az Egyesült Államok 3,4 milliárd dollárt fordított külföldi katonai támaszpontjainak fenntartására. A rakétagyártásra az 1959-1960. pénzügyi évben 3,9 milliárd dollárt, katonai repülőgépek gyártására 6,5 milliárd dollárt költött. Következésképpen az Egyesült Államok által és célokra fordított évi kiadások összege körülbelül 14 milliárd dollár.

Az agresszív katonai tömbök (NATO, a CEN-TO) többi részvevője is tetemes összegeket fordít ugyanezen célokra. Anglia például 24 katonai támaszpontot tart az ország határain kívül. Ez az angol adófizetőknek 172 millió fontsterlingbe, vagy tízmilliárd dollárba kerül évente.

Ha az elvégzünk néhány tájékoztató jellegű számítását, kiderül, hogy a NATO tagállamait, az Egyesült Államokat nem számítva, a katonai támaszpontok fenntartására és a tömegpusztító fegyver céljait szolgáló szükséges eszközök gyártására évente körülbelül 1,5-2 milliárd dollár költenek. Következésképpen az atlanti tömb államai évente 15,5-16 milliárd dollárt fordítanak ezekre a célokra.

Hogyan lehetne felhasználni ezeket az összegeket az általános és teljes leszerelés első szakaszának megvalósítása esetén?

Az államok mindenekelőtt az így felszabaduló összegeket a legényesebb társadalmi szükségletek kielégítésére fordíthatnák, amit a fegyverkezési hajszára miatti évről évre elődóznak. Gyorsabban felszámolhatnák a lakóházakat, iskolákat, kórhá-

szintkülönbség felfrissítéséhez. Ázsia, Afrika, Latin-Amerika országainak igazi harcot lehetne indítani a nyomor és elmaradottság, a betegség és irástudatlanság ellen. Ezzel roppant nagy lehetőségek nyílnának meg az egész emberiség előrelépésére.